

СТАРМАЛИ

Л И С Т   З А   В Љ И   Д Љ Е   Ш   Д   Л Е .

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Währingerstrasse 9.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Прогон и јад.

или

н е к а д и с а д .

Зелен добош добов'о

Кад је Лаза робов'о —

Ал то беше песма стара,

— Благослов Маџара.

Сад је добош боје плаве,

Па добује преко Саве,

Тамо где је српски свет:

Робуј, Лазо, и опет!

Три месеца — туледу — —

„За владину увреду;“

Два месеца — бајаги —

„За краљеву увреду.“

Да чудне пропорције

Од Vorwärts-консорције;

Да је друго Видело

И то би се стидело.

Пет месеци у суми,

Лаза вели ту су ми,

Ал су бар са српског вуса,

— Не диктира Тиса. — Еј!

Немој, Лазо, грешити,

Тим се немој тежити, — —

Та и српски колач има

Масла из Буди.

Шетња по Новом Саду.

CXXI.

У мојим шетњама по Новом Саду свуда ме је пре бивало, него у самој Новом Саду: час одох у Египат, да обиђем тамошњег крокодилског патријара, а час опет у Карловце, да се нагледим египатске помрчине; час се вијнух у Загреб, да чујем шта њихове „Ере“ мудрују, а час опет у Београд, да видим како младенци лупају позоришне прозоре (због „Рабагаса“); други пут се дадох на пут у Будапешту, да видим праве „ехт“ Маџаре, па за тим у Тител, да упознам чивутске дипломате, и тако свуда сам пре досео, него у Нови Сад, у ту мађарску Атину, у којој се култура мађарска све у „вешкорпама“ лиферује (и заиста су „вешерке“ већином патријотске Мађарице).

С тога је крајње време, да коју „шетњу по Новом Саду“ правим баш у — Новом Саду.

Ово може бити, наравно, само ноћу, јер новосадски „корзо“, односно тротоар на пијаци, који је узак као глиста, преко дан није „корзо“, није шеталиште, него је запремљен будама ципеларским и пиљарским, те место лепих госпођица — уно је на њему старих пиљарица, а место „штуцера“ и „курмахера“ видиш све саме бундеве и тикве; место финих носића и румених обрашчића видиш све саме првене патлипане; место свилене косе и лепих курјука женских, видиш неке четке за кречење и виксовање чизама и место мирисавих пукета на нежним грудима женским видиш све неке вишњеве метле и венце белог лука; место лавих и укусно сашивених хаљина женских по најновијем журналу, видиш еспап кабаничарски и половне дакове за плеву! Место кавалерских цилиндера стоје по тротоару старе саћурице са прекрупом; место интересантног курмахерског разговора и нежних љубавних изјава спрема месечине, чујеш где ова или

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

она пиљарица благосиља овако своју милу колегиницу: Иди до ђавола, шта си раширила ту твоје краставце и роткве на моје место, ако те одалачим овом обра-ницом, таки ће ти пући тиква! И тако даље.

Али то је тако само дању. Кад пак настане вече, што се кад и кад по запаљеним варошким фењерима познаје, а оно ти на том истом месту, настане сасвим други живот. Нема ту онда о ротквама и саћурицама ни спомена, него је чисто оно камење од тротоара оживело; та сваки онај камен чини ти се да је постао једно женско срце, а она вода пред варошким буваром код крста преобратила се у курмахерски разговор, те кад онуда тротоаром у живем и пријатељском разговору пролазиш, па се о љубави и овогодишњим рђавим лубеницама разговараш чисто и не осећаш, како те мимопролазећи у гунгули сваки час лактом у ребра гурају.

Ништа нема пријатније од оваке шетње. Почнеш на пример на ћошку код гвоздене мотике да приповедаш којој госпођици како те лева ципела жуљи, па те оне гомиле што на сусрет иду, тако раставе и откину од госпођице, да јој једва код алмузлинове гимназије можеш да наставиш и довршиш разговор са завршетком, на који је она тако љубопитљиво чекала, а то је да јој саопштиш, да ћеш сутра морати купити нове ципеле код Ледерера или код Шлангера (у љубавном заносу човек лако и заборави, да имамо ми и наших ваљаних и честитих занатлија).

Пред Шуловом посластичаром је најживље и онуда је тек најпријатније пролазити, јер се пред тим дућаном накупи толико штуцера и фрајала, који из помрчине гледе на лепо поређане торте и друге посластице у рафовима, да закрчели тротоар (овде би се могао назвати и тортоар), те се мимопролазећи потисну са шеталишта чак на другу страну пијаце, куда иначе пролазе само раденици с мотикама на рамену и по декоја куварица, која такође спада у слаби и неж-

ни пол, те с тога мора да је чува и прати по који храбар војник.

Али највеће је уживање тек онда, кад је човек у шетњи дошао до крајне границе, тамо до оне куће где живе људи у оковима, али не брачним, него мрчним, до хотела „Тигра“, најјефтинијег хотела у Новом Саду, где пасажерине плаћају ништа, бадава имају стан и храну, и место „штумаде“ послужују их сержани. Кад се, велим, спрам те куће дође онда се човек окрене и пође натраг, но сад му сва шетајућа се гомила иде у сусрет, те мора да обилази тако, да никад и не иде тротоаром, него оном грбавом калдрмом, што све прсте обија и подбија, упада у рупе и олукe, те (ако има цигару у зуби) све му се пуши око главе као футошком Бенедеку. Пошто је тако пешнајст пута запео и педесет пута пао и разбио нос стигне сретно до пијаце и како је међутим од умора ожеднео, то се мане шетње него сврне у Шнајдерову кавану на чашу пива или код Шула на сладолед. Ту прочита најновије вести из Тиса-Еслара и најновију грдњу „Ујвидекову“ против Срба, па онда оде кући да се од шетње одмара слушајући снаш Пелину придику, што се усудио ићи без ње у шетњу и што је тако дуго остао, прошла већ поноћ на сахату, на коме је сказаљка њен језик, (на другим пак сахатовима још није ни десет куцало).

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

✠ У „Застави“ читамо, да су једног познатог „Сељака“ ухватили да краде „Кукурезуе.“ Клипови су били стари још од 1809. године.

* * *

✕ Некакав Семицки пише у пештанским и бечким новинама неке „возбудителне“ дописе из Но-

ПОДЛИСТАК.

Толдијина љубав

Од Јована Арања.

ПРВА ПЕСМА

(Наставак.)

„Ко најбољи буде!“ — кад те речи чула
Пирошкино ј' лице румен обасула;
Задркта јој срце, ка' што дркће само
Кад му тајном наду двери отварамо.
Загушна јој соба, све је нешто дави:
Ох на поље само, где се небо плави!
Мора ићи, — куда? — цвеће да залије,
— На ком се још роса осушила није.

От'шла је у башту, — али какво цвеће!
Мило њено цвеће данас јој се неће.
Иде, не зна куда, и кроз вотњак прође, —
Тихој реци Тиси до обале дође.

Тад се диже сунце љубнув земљи груди,
Овај пољуб врели и реку пробуди;

Измеђ сјајна неба и Тисиних пена
Видила се пуста ко трава зелена.

Пирошка је стала пред сликом јој сродном
Шириле јој с' груди у ширу слободном,
Поветарац лаки игр'о јој се с косом;
А сузе се њене помешале с росом.

Један уздах дубок, као да душом сиса
Из зорина сјаја пролетња мириса;
Грлица се чула кроз оближње грање,
— Не знаш је-л то песма ил мило смејање.

Слуша тицу, гледа како река бега,
Мисли на јунака, оног „најбољег“.
Једанпут је вид'ла Толдију, ал давно,
Како се на „торни“ одликов'о славно
Гледала га само неколко тренута
А заборавила већ и по сто пута,
Заборавила га, — али бадава,
Зрачак нада разби сви сто заборава.

У цвећу, на води, на сред неба плава,
Толдијина слика свугде јој се јавља;
Па и кад зажмури слика се не губи

вог Сада. Добро би било одговорити му анти-семицки.

* * *

⊙ „Келачко-бачке бискупије свећеник“ г. Иван Антуновић написао је књигу, у којој нас учи, да је за нас једини спас унија „уједињене вирско.“ Та књига се разашље ба дава — но ми држимо, да се тако штогод ба дава и пише (кад неће нико послушати).

* * *

× Једини су београдски министри, којима је „Унија“ (бонтуова) „јединоспасајушта.“

* * *

△ Уредник „Будапестер журнала“ Јулије Пап Штајндл, што је због неког памфлета добио од барона Ацела 25 батина, хвали бога што се у Европи није усвојио предлог оног крагујевачког посланика, да се уредницима, кад заслуже, имају 100 батина оцелити.

* * *

□ Претплатници из Србије туже нам се, да у Београду и иначе по Србији нестаје „Стармалога“, те га њихове претплатничке очи и не виде, баш као што нестаде Тиса-Есларске девојке. Нека претплатници потраже код њихове шактерске полиције, која „Стармалову“ крв пије, конфискујући сваки број и тако растерујући претплатнике.

* * *

+ Ако сад Лаза Костић у затвору напише какву нову трагедију (јер ће имати времена) — хоће ли то онда бити заслуга оних врених мужева, који су га затворили?

* * *

✶ Од тог наметнутог одбора општинског у Земуну, направиле су новине читав Тиса-Есларски дога-

(Као кад се поглед у сунце задуби).

Ох да је то јава што се у сну слуги!

Ох да су векови ти кратки тренути!

Ох кад не би ружа чикад процветала!

Ал би срца љубав благосиљат знала!

Ал је друго савак, а друго је јава:

„Толдија је (мисли :) поносите глава;

Безброј девојака за њим тужи, вене,

Па зар овај јунак да с' бори за мене?

Његово јунаштво девојке загрева,

Њега прате очи и с десна и с лева,

Он на коњу јаше па лице окрене,

Ил, кад чује шта је, хладно се осмене.“

Шта учини писмо краљевскога госта,

Све то да опишем, немам речи доста;

А колко се пута то писмо читало?

Барем тисућ пута — не, и то је мало.

Међу тим се лепо дан за даном низо,

И празници доврски већ су били близо;

За јуначку игру спремило се јако,

Па још — али сада да с' одморим малко.

(Крај првој песми).

ђај! Још ће најпосле набедити на брашнара Ј., да је он одвео Естиру Шољмоши!

* * *

× „Турски народ“ подиже парницу против београдског шаљивог листа „Ере“ због литерарне крађе. („Ера“ је т. ј. прештампао из „Турског народа“ један подужи чланак о крвавој „Застави“, кнежевим убијцама, председнику републике и т. д.)

* * *

* „Пестер журнал“ доноси телеграм да ће г. Герман Анђелић играти у неки сватови. (Ал ту би се онда гајдаш морао из Будапеште довести, јер он само онако игра, како се онде свира).

* * *

— У Новом Саду је још у животу један старац који памти Гедеона владику и излазак девете свеске Змајеве „Певаније“.

* * *

✶ Београдски „Ера“ пребацује „Стармалом“, да се он отимао о манастирска и Даљска добра. Из овога би као следовало, да је „Стармали“ хтео да буде патријар. Па ово не треба „Стармалом“ замерити, та ми немамо овде Лендербанке ни Уније — ово је наша „Унија“: — Даљ и манастири!

Аб.

Из Београда.

Ово је било лане. Мајстор Јови дође неки човек у дућан и понуди му једну бунду на продају. Хтео је здраво јефтино да му је да. Мајстор Јова био је човек бистра ока, по свему је увардао да је та бунда крадена. Док се он са сумњивим човеком погађао, пришапнуо је свом шегрту да отрчи у полицију, па кад овај човек из његовог дућана изиђе да га ухвате за јаку и испитају од куда му та јефтина бунда.

Тако је и било.

После тога су мајстор Јову често потезали за ради ове ствари. Сваки час су га нешто распитивали и на протокол узимали. Већ му је и додијало.

После по године дана, (кад је већ на бунду и заборавио) зовну га опет пред суд. Ту је седио судија, а пред њиме читава гомила аката. И мудри судија рече мајстор Јови:

„Ово су списи, који се односе на ону бунду, — ја сам све прочитао и добро проучио, и знаш ли зашто сам те звао? Изјављујем ти, мајстор Јово, да ти кажем, да ти ниси ништа крив.“

На ово би се могло нешто надовезати. Познато је да је Лаза Костић осуђен у Београду по неком новом параграфу слободне штампе на пет месеци затвора. Лаза ће наравно апелирати на виши суд. Шта ће виши суд наћи за право, то је његов посао; али добро би било да ствар тако удеси, да му „Стармали“ може једном рећи, баш као онај горе поменути судија: Изјављујем ти, виши суде, да ти у Лазиној ствари ниси ништа крив.

*

Недотупавно крштење.

Баћа Глиша је у млађем свом добу чувао свиње У село није скоро никад ни долазио. Но једном приликом мораде мало међ свет да дође, а то беше, кад је имао да крсти неко дете. Баћа Глиша није дотле никада крстио, није ни видео како се то крсти.

Али попа му разложи да је то врло лако: „Ти само говори за мног. Што год ја кажем, кажи и ти!“

— Е па добро, онда ће ваљда ићи. Даду му детенце, кад су дошли у цркву. Баћа Глиша не знајући како дете треба држати, узме га под пазуво.

Попа се насмеши, па ће рећи:

„То ће дете бити гајдаш!“

„То ће дете бити гајдаш!“ понови баћа Глиша за попом.

„Та немој брбљати којешта!“ опомене га попа,

„Та немој брбљати којешта! одговори баћ' Глиша по налогу.

„Та оћеш ћутати!“ продере се попа, а баћа Глиша таки за њим:

„Та оћеш ћутати!“

Попа виде да неможе простака обавестити, него се мане крштења говорећи:

„Вуци се на поље одавде!“

Но баћа Глиша му без оклевања одврати:

„Вуци се напоље одавде!“

И тако од крштења не би ништа.

Ваљда су после другог кума потражили — или бар другог попа, који вештије уме простог човека да обавести.

А. Г.

До године би могло бити још боље.

Приликом светковине светог Стевана ове године била је у Пешти велика народна забава. Ту ти је било разних утркивања и натицања, — а све за лепу награду. Оригинално је то било. Ко је имао најлепше очи, највеће уши, највећу руку и т. д. могао је добити лепу награду.

Али до године могло би то бити још оригиналније, кад би се саставио програм од прилике оваков:

1. Натицаће се, ко дубљи цеп има. (Приступа имају само плебанози и ешперенси).

2. Натицаће се ко има најцрвенији нос, — (помоће се издејствовати одличје са пантљиком исте боје, која ће се носити око појаса.)

3. Ко је био трипут у Бечкеречкој читаоници, а није се заплакао. (Тај ће добити онај једини егземпляр српских новина, који се у тој читаоници налазе).

4. Ко уме најбоље пријатеља својег бламирати. (Као н. пр. „Пест. журн.“, који приповеда о танцању у „патријаровом“ у сватовима).

5. Натицаће се, ко најбрже може побећи у Америку. (Приступа имају само гг. касири и протежирати званичници.)

6. Ко најцифрастије уме опсовати „рацког бога“ (За награду биће наименован за почасног жандара).

7. Која српска девојка научи најбоље чардаш, али тако да може и уз гајде играти. (За награду,

биће јој слика штампана у свима маџарским листовима — преко свега и у „Стармалом.“)

8. Који банатски српски учитељ уме највећма раширити маџарски језик, али тако да пукне, — (за награду добиће толико бркомаса, да ће њиме моћи премазати све своје мане и недотупавности).

9. На послетку биће велика пијанка и натпијање ко попије све српство и српска права у кашици воде — (добиће 25 батина, што није своју вештину још пре показао и на општу корист домовине употребио).

Пошто има још пуна година до прве идуће светковине св. Стевана, то се овај програм може још и допунити, — (а према околностима може се и испразнити).

Лек од чивутских новинара.

Да би доказали своју лојалност, како се „Стармали“ радује кад из Пеште чује што умесно, паметне, практично и подражења достојно, — то се журимо да и ми нашој публици јавимо најновији најсигурнији лек против чивутских новинара, који је изумео г. барон Бела Ацил.

Није потребно да тај лек потање описујемо; све ће вам бити јасно, кад прочитате ову признаницу:

Ја Јулије Пап-Штајндл изјављујем овим да сам ја од господина барона Апела, ког иначе дотле ни познао нисам више пута чрез писма изнуђавао новаца, но ни на једно моје писмо недобих одговора, док нисам напослетку сам саставио памфлет, који барона погрђује, и који сам му послао. Када сам данас лично у палату баронову дошао да добијем одговор даде ме барон чрез два своје слуге на једну клупу положити, и од мене ми са псећијом камџијом добро избројаних 25 корбача т. ј. двајест и пет врућих. Са овим потврђујем да је ово на мени извршено без опирања исто тако потврђујем и то, да сам са овом наградом за моју књижевну досадању радњу потпуно награђен и да сам задовољан, и да нећу од г. барона више никада ништа потражити.

Пошто ме је господин барон на даље о својој благонаклоности уверио, даде ме чрез своје две слуге за уши. ухватити и на врата напоље избацити.

У Будапешти 19. Августа 1882.

Јулије Пап-Штајндл.

Уредник „Budapester Journal“-а
и „Budapesti Tarogató-a

Једној лепој, белој, руменој госпођици

(У споменицу.)

Сви се диве твоме лицу

И почаст му дају,

То јест, боље да с' изразим:

Твоме молерају.

Пр — р —

Ђира „Немојте никада багателсати снагу противника јер ћете увек бити побеђен.“

Спира То је здраво паметно речено, — а ко то вели?

Ђира То вели, „Видело“ у својој 115. броју.

Спира Видиш то је најпаметнија реч „Виделова“ — па и ту је другом дао, — а ако ишта друго то је бар требао за себе задржати.

Ђира Знаш ли ти ко је најстарији човек данас на свету?

Спира Не знам, Ђиро, али волео би да чујем.

Ђира Најстарији човек живи у Београду, и то је главом госп. Мојсије, администратор митрополије. Честитајући Њ. Величанству краљу Милану имен дан, вели он овако: „После пет векова, Промисао вечнога Бога, ставио ме је у ту срећну прилику, — и т. д.“

Биће боје разлике, ја!

У „Виделу“, скоро у сваком броју, стоји на првом месту чланак под насловом: „Биће боје разлике, ја!“

Ово је врло згодан наслов и онај, ко га је измислио више има заслуге за човечанство, него онај, што је изумео абердаров мидер. Јер с овим насловом може се многи и многи чланак започети. Тако н. пр. узмемо ове теме и питања:

„Има ли разлике између Стојановог писања историје књижевности и склапања уговора са Бонтувом?“

Одговара се чланком: „Биће боје разлике, ја!“

Како се односе садањи београдски министри према себи самима у ономе добу, кад је била омладинска скупштина у Београду?

„Биће боје разлике, ја!“

До сад нам је била Русија за леђи, а сад су „Виделовци“ с њом раскретили, па се Аустро-Угарској приљубили, је ли то свеједно?

„Биће боје разлике, ја!“

Је ли једно исто бити изабран за члана скупштине већином гласова, или насилно ући са два и по гласа у то законодавно тело?

„Биће боје разлике, ја!“

Је ли свеједно или ишла Србија са оваким корилом унатраг, или с бољим унапред?

„Биће боје разлике, ја!“

Аб.

Бранитељ православља.

Католички Хрвати увели су неке католичке обичаје, које зову „свибањске побожности“, којима је предмет католичанско „Срце Исусово“ и Марија.“

Београдски „Хришћански весник“ вели, да имају потајно друштво. Ово је употребило некакву Еу-

фросину Обрадовић у Гор. Карловцима, „да ова отвори свибањску побожност — Mai-Andacht — и у нашој православној цркви у Карловцу.“ Пође вам она од куће, да тера ту католичку пропаганду, но свуда је отераше. Али она не мирује, него се обрати на господина Германа Анђе-лића и он јој са своје стране **одобрава то.**

Ево читајте његово писмо, наравно на туђем језику:

„Frau Eufrosine Obradović, Bürgermeisters-wittwe Hochwohlgeboren Carlstadt. Ich habe die Ehre Ihnen auf Ihr werthes Schreiben von 29 März l. J. höflich zu erwidern, das ich Ihren Wunsch, der serbischen Orthodoxenkirche in Carlstadt ein Muttergottesbild verehren und eine **Mai-Andacht stiften zu dürfen nur billigen kann**“. И т. д. (В. Хришћ. В. ст. 8. стр. 504. 1882.)

Је ли ти доста, драги читаоче, или би ти можда хтео још штагод више?

Опклада.

Ево шта Хумористикон приповеда: Три ђака сањала увек о неким новцима. Једанпут се опкладе они, ко ће оне идуће ноћи највише новаца сањати. Први рече (сутрадан кад су се састали): „Ја сам сањао, да сам видео читаву ливаду све самих игала, а ту беше неки човек те ми рече: Узми све ове игле, па ћеш их све потрошити шијући цакове за новце, који ће онда бити твоји а напуниће се новаца.“ Други рече: „Ја сам сањао, да је море дивит са мастилом, а ја да сам умочио у њ перо, те пишем цифре једну до друге догле, док се цело море од мастила није сасушило и онда сам добио толико новаца, колико су те цифре у суми изнеле.“ „А ја сам сањао“ — рече онај трећи — „да сте ви обадвојица умрли, а мене оставили за свога универзалног наслеђника.“

Овај је последњи добио опкладу.

Нова и стара мера.

Код нас влада још и стара и нова мера.

Кад купиш кило меса или масти, а ти добијеш управо фунту;

а кад купиш литру вина, а ти добијеш управо холбу.

Вешта жена.

„Што мене моја жена одева, то више нема!“ рече од пре неко. „Кад погледим рукаве на мојој кошуљи, а ја прави Француз; кад погледим стан на кошуљи, а ја прави Мађар, а кад погледим гаће, а ја прави Шваба!“

То јест: рукави су му били врло узани, стан на кошуљи такав, да су му се видела гола леђа, а гаће узане и до колена.

Како ће се доћи у рај.

Приповеда се да је умро неки министар па на оном свету упути се управо у рај. Видећи га св. Петар како је богато обучен и пун ордена заустави га и нехте га пустити у рај, говорећи му: „ти си на оном земаљском свету живео у сваком богатству и добру зато не можеш сад и на овом небеском свету.“ Министар га је дуго и лепо молио да га пусти у рај, ал св. Петар није се дао ни осолити, и тако министар врати се натраг. На путу сретне једног сиромаша свог подераног и скоро наог. Онда министар као добар дипломат досети се како ће се спомоћи. Свуче своје богате хаљине и скине са себе ордене па све то да сиромашу, а замоли сиромаша да му овај да своје подеране хаљине, а још му да нешто приде. Обучеза тим те сиромашке подеране хаљине, па се опет упути у рај. Св. Петар и непитајући га коси, и шта си, рекне му: ти си на оном земаљском свету тешко живео; трпио си и глад и жеђ и сваку голотињу, сад уживај овде на овом свету свако добро, и пусти га у рај. Кад се министар видео у рају а он напише свом цару овакво писмо: „Светли царе! ако ти твоји подајници буду добро и у сваком изобиљу живели, неће ни један доћи у рај. Зато ако желиш да ти сви твоји подајници дођу у рај, мораш тако удесити да живе, да су и гладни и жедни, и голи и боси.“ И тако сад све владе настоје и иду за тим, да им подајници дођу у рај.

Министри и крађа.

Недавно донеше новине глас, да су лопови покрали министра бившег Андрашију, а сад опет јављају да су похарали и бившег министра Села.

У Београду читају нека господа ове вести, па веле чудећи се: Министри и крађа! Код нас је то богме сасвим друкчије! Код нас не краду лопови министре!

Аб.

Збркане новости.

Тиса Есларски догађај још једнако занима свет... и дај боже да их буде што више по свима школама, јер то је знак свести; — Школска деца већ се уписују у школе и . . . кажу да су увели најпре у синагогу, но судије још нису на чисто како ће се ова ствар свршити.

У бакоњској шуми и на Банстолу врло је опасно путовати, јер . . . ту се време проводи у посту и у побожним молитвама; — Наши манастири имају врло леп положај . . . грозна убијства, те поштен човек ваља да буде на опрезу.

Тифус, та несретна болештина, јако влада у горњим крајевима, но у нашим крајевима хвала богу . . . никако још да га сазову; — Карловачки сабор, како је зимус одгођен, . . . ваљало би оне отровне паразите, што су се увукли, својим начином потаманити.

Господин Герман спрема неки нов елаборат . . . бар ће се као што треба — изиграти; — Мој

пријатељ спрема се на бал и кажу . . . да је с министром Тисом у споразумлењу.

Аб.

Из новог речника страних речи.

Партер. Кад когод такви квартир има, да му може ко лонце с цвећем из прозора украсти. У позоришту пак оно место, где лако може човеку пасти „оперигукер“ на главу.

Фотограф. Човек, који никоме не ласка.

Филозоф. Млад студента, који уме доста пива да пије.

Суфлер. Човек који је у политичном животу врло високо, а у позоришном врло ниско постиран.

Ургирати. Разбирати за нека писмена, што су код адвоката у прашину забачена

Хумористикон.

На маскенбалу.

Господар. Лена маско, смем ли ти понудити вечеру са шампањером.

Маскај (скине образину). А, дакле тако, господар-Перићу! На шампањер имате новаца, а ја вам перем кошуље већ по године, па ми још нисте платили ни крајцаре!

Јл. С.

Цинцар и просијак.

Цинцар: Безобразниче један, буд сам ти уделио целу кобасицу, ти си још тако безобразан па иштеш још и новине да ти дадем да ју завијеш!

Просијак: Опростите господару, али кад ви коме што дате, то треба да дође у новине.

Из нобл света.

Једна госпођа погађала је себи собарицу овако:

Гђа: Знател' ви фризирати?

Собр: О милостива госпођо, како неби знала, шта више ја знам врло лепо и брзо фризирати, ја ћу вас увек за ½ сахата фризирати.

Гђа: Е онда вас немогу узети, кад ви за ½ сахата мене очешљате, на шта ћу ја остало време до подне да употребим?

Малер.

Један човек хтеде из једно новчаног завода новаца да подигне, па испунивши једну меницу отиде управитељу истог завода и упита истог: Молим понозно јел' ова меница добра?

Директор: Меница је врло добра, но на жалост морам вам изјавити, да ви нисте добри, а да би вам могли новаца позајмити. —

Дан после венчања.

Муж: Драга Љубице зар кафа за доручак још није готова та ја ево већ два сахата од како чекам на доручак!

Жена: „Љубезни Милане, и ја сама не знам узрока, зашто неће зрна од кафе да омекшају ево већ има читав сат како се кувају.“

Сигуран лек.

Један брат није могао да се отресе дремежа, па запита свог друга: реци ми брате шта да чиним да ме не наваљује сан? Овај му одговори: намести се на главу па члови, онда ти се за цело неће очи затворити. —

Одломак из разговора једног мужа.

Синоћ седим у кафани, и не мишљах ни на какву беду — кад наједанпут дође ми моја жена у нутра. —

П р о б а.

А: Ала је дивно ово девојче, а и лепог мираза има, само не знам дал је и паметна, с' отим нисам још на чисто.“

Б: Покушај на ју запреси, ако те не одбије то буди уверен да је луда.“

Из брачног живота:

Ја се већ од 20 година бројим међ ожењеним људима, па за цело то време нисам се могао сложити ни учему са мојом женом, само једном, кад нам је почела кућа да гори, полетесмо обоје на врата. —

Године и новац.

А: Господине молим вас колико вам је година да покушам срећу на лутрији?

Б: Јестел чули пријатељу, ја моје године никад небројим, ја бројим само новац, јербо године ми неће нико украсти, ал' новце може лако.

Из војничког живота.

Капетан муштрајући своју кумпанију, љутио се што војници не врше већбе прецизно на његову команду, викне: магарци једни, нисте достојни да један капетан с вама егзерцира, већ магарац као што сте ви сви! Наото се окрене поручнику — рекне: изволите господине поручниче даље командовати. —

Бубнуо- и Чуднуо-тека.

Велештовани Гд. Уредниче!

Учтиво у прилогу — на другој половини истог табака достављам, да саизволите находење у подлистак „Заставе“ нашој омладини на знање дати, по којем ћу сматрати на вјећиту благодарност. —

У Сегедину дне 15 Јулија 1882

Ј . . . . . К . . . . .

срп. учитељ

Са Сегединског курса.

Учитељи браћо драга
осмену се лепа нада
Лена нада за будућност
у гроб заспа она прошлост.

Учитељи браћо моја
ах јуначког мисмо соја
Од порекла јуначкога
а од рода витенскога

Свагда вјерни домовини
дед се маши половини
Половина прса моји
славуј птица њежно поји

Гласом поји ускликнуо
ох кад нисам подвикнуо
Подвикнућу колко могу
чујеш Симо самом Богу

Сегедин је варош лена
чудо виђе нека сека
Прошлог года што по беше
млога чеда проплакаше

Тиса вода смртно струји
са сви страна јако бруји
Оног доба горег чуда
што прохуја баш овуда

Лену варош оплавила
младу чељад подавила
Да се манем Тисе воде
окајмо се старе моде

На грађанској овој школи
славац јунак дично стоји
У руци му књига бела
књига бела превесела

У тој школи сакунисмо
Частном крсту помолнисмо
„Сакуни се златан број“
„к небу главу творцу пој“

Срби браћо учитељи
овог света мучитељи

Блаженство ће оног света
вјећно сјајно да процвета

Хоћу казат само једну
само једну не последњу
Та и мисмо узданица
као звезда предходница

Предходница небом шета
мен млађаног ништ не смета
Само једно што не могу
да помогнем и убогу

Та убог сам и ја самац
нешто више нег клисурац
Нуз Дунаво међ два кланца
вић Моцићу старог јарца

Да се манем те клисуре
њене висе и планине
Али Локва красно место
и дисати сад сам престо

Чудне мисли Фрушка горо
царног ока, рујна зоро
Кад помислим гди сам сада
гди су двори Новог-Сада

Нису јадни већ је радост
чујеш друже гди ти младост
Всезнајућем хвала данас
благодат сву изли на нас

Предавање Сегедина
биће среће нами свима
Оног дичног професора
„Нађ Јаноша директора

Директор је стуб науке
наставља нас без све муке
И мука је јесте, није,
будућност се на нас смије

Терет виче на посао
кратим насму зблија јас
Збогом остај мило српче
пернат буди ка' голубче
Ј. Ђ. К.

Расписујемо нове награде**за хумореске**

које ће бити штампане у „Стармалог“ до краја ове године.

Најбоља хумореска биће награђена са 20 – 25 ф.

Друга, после ове најбоља, добиће награде 10 — 15 фр.

Пресудиоци биће сами претплатници „Стармалог.“

Од дана кад изиђе последњи овогод. број „Стармалог“ па до свет. Саве 1883. моћи ће сваки предплатник дати свој глас писмено и по већини тих гласова из да ће се писцима горе означене награде.

УРЕДНИШТВО СТАРМАЛОГ

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ад год можеш ти помози
Сиромашка сваког брата;
Али новца не узјамљуј
Ниже тријест процената.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме петнајстом броју за 1882. ове чланке: 1. Стара слика, песма (са сликом) 2. Шпагни рубац (приповетка) од К. М. 3. Од кад је што 4. Тица додо (Didus ineptus) (са сликом) 5. Разни часовници (сатови) 6. Питомо лишче и живина (истинити догађај са 16 слика) 7. Скаска о вечитом жиду (са сликом) 8. Голуб и чела (по једној причици) песма 9. О игри (свршетак) од Браца Бранка 10. Наши разговори од Браца Мите 11. Мали питач (песма) 12. На хокуспокус у 13. броју 13. Да луда одговора 14. Филозофски 15. Разнолије 16. Дантања 17. Чика Јовина пошта 18. Нове књиге.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, Währingerstrasse 9. — „Невен“, чика Јовин лист, излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: **Штампариие А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.**

„СРПСКЕ ИЛУСТРОВАНЕ НОВИНЕ“

број 27-ми доносе

овај садржај: Забава: Шумарева ћерка. Приповетка из српскога живота. Књига друга од С. В. П. — Народни обичаји: Сватовски обичаји код мухамеданскијех Србаља у Босни од Милана Делића. — Из природе: Ваздух у ком живимо, од М. Петровића. — Песме: Бићу дрво (Петефи) од В. — Из „Махабарате“ Куровићи, од Симе Поповића. — Из пулољака XVII: Ој девојко, од Ветра Ј. Петровића. — Историја: Народни препорођај Срба Лужичана у Саксонији од А. Хилфердинга, превод Новака Ковачевића — Преводи: Асја, приповетка Ивана С. Тургењева, превод Бранка Константиновића. — Књижевност: Razprava о роду. i potis. Bunjevcih i Šokeih. — реферат М. Петровића. — Научне новости: Електриско осветљење од * * — Није све злато што сија од М. П. — Уметничке новости: Сlike Уроша Пређића, од С. Поповића Вацкога. — Вршчанин уметник од — Ђ. — Српски уметници: Димитрије Ружић, од Јована Грчића. — Уз наше илустрације: Нишљанка мухамеданка од Т. — Христос пред Пилатом — Сlike из црногорске престолнице. — Књижевне белешке. — Сlike: Димитрије Ружић: Нишљанка мухамеданка од проф В. Тителбаха; Христос пред Пилатом по слици Мунк чиа; Главна улица на Цетињу; Крајње куће на Цетињу.

„Српске Илустроване Новине“ излазе сваких 15 дана два пуна табака, а цена им је за Аустро-Угарску 4 фор. полугодишње или на 3 месеца 2 ф., за Србију и Црну Гору 12 динара полугодишње, односно 6 динара на 3 месеца а за друге крајеве цена је годишња 12 ф. односно 6 ф. полугодишње у банкама. Претплату у Србији примају све тамошње књижаре, а у осталим крајевима умољена гг. купљачи. као и **Накладна штампарииа А. Пајевића**

у Нов. Саду.

ПОЗИВ.

Потписана штампарииа као наладник најраспрострањенијег српског календара

„ОРЛА“

узима себи слободу учтиво позвати п. н. трговце и обртнике на анонсовање у истоме календару за год. 1883.

Укусно израђене огласе рачунамо:

Једну целу страну	фор. 24.—
” $\frac{1}{2}$	” 12.—
” $\frac{1}{3}$	” 9.—
” $\frac{1}{4}$	” 6.—
” $\frac{1}{8}$	” 4.—
” $\frac{1}{16}$	” 2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно. При упису молимо за потпис фирме власника, ради наплате при предаји примерака, као и $\frac{1}{4}$ цене од износа.

„Орао“ се штампа и распродаје у 15.000 примерака, и према томе може се рећи да је ово најкориснија и најјефтинија прилика за свакога, који има што публици да огласи. **Штампарииа А. Пајевића у Н. Саду.**

РЕД ШЛОВИДБЕ.

ПОШТ. ЛАЂА
ОД 10.
ДО ДАЂЕ

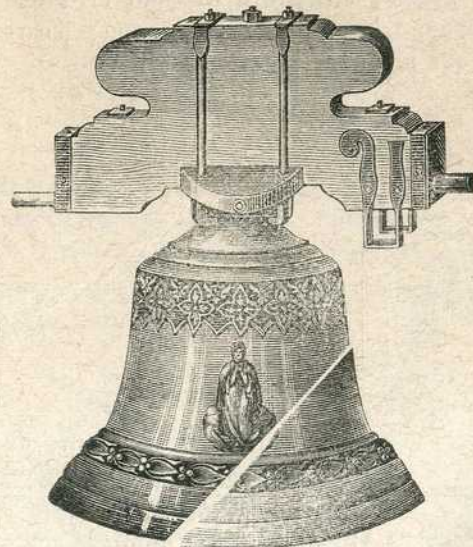

ПОЧИЊУЊИ
ЈУНА.
НАРЕДБЕ.

У ЗЕМУН: сваки дан изузимајући понедељник у 5 сати после подне.
У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: недељом, средом и петком у 5 сати после подне.
У ТИТЕЛ: недељом и средом у 5 сати п. п.
У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан изузимајући петком у $\frac{1}{2}$ 11 сати пре подне.
СВЕЗА са САВОМ: недељом и четвртком после 5 сати после подне. **ОДПРАВНИШТВО.**

ОГЛАСИ.

ЗВОНА.

по најновијој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама хармонијски удешена а од најфинијег метала са најчистијом изработом.

5—5

Звоноливница ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА